

DR. AHMET SUSA

TARİHTE

# ARAPLAR VE YAHUDİLER

İki İbrahim, İki Musa, İki Tevrat



2. BASKI



SELENJE

TARİHTE  
**ARAPLAR VE YAHUDİLER**

Dr. Ahmet SUSA

Selenge Yayınları

# ÇEVİRMENDEN

Gerek tüm dünyada ve gerekse Türkiye’de Orta Doğu, Filistin ve Yakın Doğu halklarının tarihi, uygarlığı üzerine yazılan kitaplar, ya baştan sonra eski tarihi, ya da sadece son dönem olaylarını ele almışlardır. Elinizdeki kitap ise, Arap ve Yahûdîler konusunu Milat öncesinden alarak son günlere kadar getiren uzun soluklu bir çalışmanın ürünüdür ve bu haliyle belki de Türkiye’de yayınlanan ilk kitaptır.

Kitabın yazarının bir Arap olması sebebiyle, konuya Arap gözlüğüyle baktığı düşünülebilir ve bu, bir dereceye kadar doğrudur; ama ülkemizde yayınlanan kitapların çoğu da bir batılı yahut bir Yahûdî veya Yahûdî sempatzanı kişilerin bakış açılarını yansıtan kitaplardır. Bu tür yayınların bolluğu sebebiyle özellikle son zamanlarda bilerek veya bilmeyerek Yahûdî davasına hizmet eden gazeteciler, yazarlar ve tarihçiler çoğalmıştır. Bilerek taraf olanlara bir sözümüz olamaz, ama bilmeden, sadece okuduklarına dayanarak, çarpıtılmış bir tarih okuduklarının farkında olmayan kişilerin, bu kitabı okuduktan sonra görüşlerinin değişeceği kanaatindeyiz.

Bu kitabı çevirip yayınlarken, Araplar’ı kayırmak, Yahûdîler’i yermek gibi bir amaç gütmedik. Aksine tarihî gerçeklerin bilinmesini, çarpıtılmış tarih bilgilerimizin doğrusuyla değiştirilmesini amaçladık. Her milletin dostları ve düşmanları, sevenleri ve sevmeyenleri vardır. Yahûdîler’in de dostları ve düşmanları olmuştur. Bizler, sahip olduğumuz İslamî kimlikle elbette ki Yahûdîler’e sempatik nazarlarla bakamayız, ama tarihin çarpıtılmasına da göz yumamayız.

Yazarın ön sözünde işaret ettiği gibi, diğer İslam ülkelerinde bu konuda kalem oynatanlar bir yanda dursun, bizzat Arap yazarlar ve tarihçiler dahi farkına varmadan Yahûdîler tarafından çarpıtılmış bir tarihi kendi çocuklarına okutmaktadırlar. Bizlere de yıllarca aynı çarpıtılmış tarih okutuldu. İsrail oğullarıyla bugünkü Yahûdîler’i aynı halk diye bilirdik. Araplar’la Yahûdîler’i “amcaoğulları” olarak kabul ederdik. Bu kitap, bütün görüşlerimizi değiştirecektir. Neticede İbrahim peygamberin Yahûdîler’le hiçbir ilişkisi bulunmadığını, Musa’nın bugünkü Yahûdîler’in değil İsrail oğulları (Yakub’un torunla-rı)nın peygamberi olduğunu şaşkınlıkla okuyacaksınız.

Yahûdîler, Filistin’in tarihen kendilerine ait olduğunu ileri sürerek geri döndüler. Ancak bu konuda öyle bir imaj yarattılar ki, dünyada hemen herkes, tarihen Yahûdîler’e ait olan bu toprakların Araplar tarafından gaspedildiği, şimdiyse asıl sahiplerinin geri çıkıp geldikleri kanaatine sahip oldu. Halbuki bizzat Tevrat iyi incelendiği zaman, Yahûdî iddialarının kendi kutsal kitaplarıyla çeliştiği görülecektir.

Günümüzde bir diğer yanlış ise, gerçekten Yahûdî milletine mensup olanlarla, kendini Yahûdî kabul eden veya daha doğrusu Musevi inancını benimseyen kişilerin aynı halkmış gibi algılanmasıdır. Halbuki bir dine mensup olmakla, bir millete mensup olmak tamamen farklı şeylerdir. Yani süper-etnos denilen “ümme” bünyesinde çeşitli ırklara, dil ve renklere mensup insanlar bulunabilir. Örneğin bugün İslam dünyası veya İslam ümmeti dediğimiz kitle içinde Araplar, Türkler, Acemler, Pakistanlılar, Çinliler (Dunganlar), Endonezyalılar, Bosnalılar vs... vardır. Bunların dilleri, renkleri

ve ırkları birbirinden farklıdır. Aynı şey Yahûdîlik (Musevilik anlamında) için de geçerli olmasına rağmen, son zamanlara kadar “Yahûdî” olduğunu söyleyen herkes, aynı halka mensup kabul ediliyordu. Bugünse bizzat Yahûdîler arasında bu konuda bir ayrılık başlamıştır. Çünkü dünyanın dört bir yanından toplanarak İsrail’e getirilen Yahûdîler (Museviler), orada karşılaştıklarında dil, renk, ırk ve karakter olarak hiçbir ortak yönleri olmadığını, aksine sadece aynı dine mensup bulduklarını görmüşlerdir. Bu görüş farklılığı, Yahûdîler arasında gittikçe güçlenmektedir. Çünkü örneğin bir Türk, Yemenliler’in arasında yaşamaya başlarsa, aynı dine mensup olmanın verdiği sevk-i tabii ile nisbeten kendini rahat hissedebilir, ama onun dışındaki konularda o insanlarla hiçbir ortak yönünün bulunmadığını görecektir ve bu, zaman içinde onda bir takım değişik duyguların oluşmasına yol açacaktır. Aynı dine mensup olmak, söz gelimi Türkler’le Araplar arasında çatışmaların çıkmasını engelleyememiştir. Aynı şey, Hristiyan dünyası için de geçerlidir. Eğer din, kendisine mensup halklar arasındaki çatışmaları önleyebilmiş olsaydı, Hristiyan dünyasında Yüzyıl ve Otuz Yıl savaşları çıkmazdı. İsrail, farklı ırk, dil ve renklere mensup insanları bir yerde toplamayı başarmıştır, fakat onlar arasında bir çatışmanın er geç çıkması kaçınılmazdır.

Kısacası İsrail Devleti bir cam kulesinin üzerine kurulmuştur. Gerek siyonistlerin ve gerekse onlara sempatiyle bakan (başta ABD olmak üzere) devletlerin bu cam kulenin tuz buz olmasını ne kadar geciktirebileceklerini ise zaman gösterecektir. Çünkü ümmet ruhunun halkları bir arada ancak belli bir süre tutabildiği görülmüştür. Bunun en iyi örneği Osmanlı İmparatorluğu’dur. Halkların hayatlarında elli-altmış yıl çok kısa bir süredir. O bakımdan İsrail için de tarihin bir kez daha tekerrür edeceği şüphesizdir. Günümüzde İsrail’le doğrudan başı dertte olan Araplar’ınsa, onu topyekün bir hedef olarak görmektense, karnının en zayıf noktasını gıdıklamayı düşünmeleri, sanırım amaçlarına daha kolay varmalarını sağlayacaktır.

**D. Ahsen Batur**

# GİRİŞ

Bazı sebepler beni “Tarihte Araplar ve Yahûdîler”<sup>1</sup> adlı bu kitabı yazmaya itti. Bunlardan en önemlisi, Arap ve İslam kültür ve medeniyetinin üstünlüğünü ortaya koymaktır. Diğer yandan, günümüzde gerek Arap halkları ve gerekse okuyucu, eski Yahûdî tarihinin gerçeklerini bilmeye, Filistin’le olan ilişkilerinin ortaya çıkarılmasına ve Filistin’in beş bin yıldan bu yana Arap olduğunu anlamaya daha çok ihtiyaç hissetmektedir. Konunun oldukça zor ve hassas olduğunu, görüşlerin birbiriyle tezat teşkil ettiğini, tartışma ve eğilimlerin birbirine ters düştüğünü biliyorum. Ayrıca Tevrat’ın etkisiyle nesillerin 2500 yıldan daha fazla bir süredir birbirinden tevarüs ettikleri tarihî kavramların değiştirilmesinin zor olduğunu da kesinkes farkındayım. Mantık ve akl-ı selime dayanan bilimsel prensiplerden hareket ederek, gerçek insan düşüncesinde hakikate ulaşmak amacıyla bu konuya girme cesaretini gösterdim. Bir de, kırk yıldan daha fazla bir süredir Rafideyn Vadisi’ndeki Sami medeniyetlerinin kökeni, bunların sulama ve tarımla olan ilişkileri üzerinde yaptığım kesintisiz araştırmalar da beni bu konu üzerine eğilmeye teşvik etmiştir. Bilindiği gibi Rafideyn Vadisi’nin<sup>2</sup> eski medeniyeti, Filistin de dahil olmak üzere, bölünme kabul etmeyecek şekilde coğrafi bütünlük oluşturan Yakın Doğu medeniyetiyle sıkı sıkıya bağlantılıdır. İsrail ve Yahuda [Yuda] devletlerinin işini bitirmek suretiyle Filistin topraklarının Yahûdîler’den kurtarılmasının, iki bin beş yüz yıldan daha fazla bir zaman önce Irak ortalarından çıkıp gelen Asurî ve Kel-dânîler tarafından gerçekleştirildiğini unutulabilir miyiz?..

<sup>1</sup> Burada “İsrail oğulları” değil “Yahûdîler” ibaresini kullanacağız. Çünkü bu araştırma, bir yandan Mûsa dönemiyle Yahûdîler, diğer yandansa İbrahim ve Yâkub (İsrail) devri arasındaki farkı ortaya koyma amacına matuftur. Zira yapılan yeni keşiflere dayalı tarihten anladığımız kadarıyla bu iki dönem, kitapta da ele alacağımız gibi, birbiriyle hiçbir ilişkisi bulunmayan iki ayrı çağdır. Bunun sebebi, söz konusu iki devir arasında yedi yüz yıldan daha uzun bir ara dönem bulunmasıdır. Ayrıca biz, bazı araştırmacıların eserlerinde Yahûdîler’i Araplar’dan daha eski bir halk-mış gibi göstermeye çalışmalarının aksine, ‘Yahûdîler ve Araplar’ değil, ‘Araplar ve Yahûdîler’ diyoruz. Örneğin yabancı dilde yazılmış kitaplardan Parkes, Goiten ve Alem’in eserlerinde hep ‘Yahûdîler ve Araplar’ başlığı kullanılmıştır. Çünkü Araplar, Yakın Doğu’da en eski Sami medeniyetlerini kuran gerçek Samiler’dir; Yahûdîler ise daha sonraları zuhur etmiş, arkalarında kendilerine özgü herhangi bir medeniyet bırakmamışlardır. Bunun sebebi, ülkenin asıl sekenesi olan Kenanlılar’ın medeniyetini taklit etmiş olmaları ve ayrıca İbraniceyi de asıl Arapça olan Arami-ceden almış bulunmalarıdır. Batılı tarihçilerin, hiç düşünmeden, Filistin topraklarından sadece “Yahûdî yurdu” diye bahsetmeleri gerçekten tuhaftır. Örneğin “İnsanlık Tarihinin İşaretleri” adlı hacimli eserinde Filistin’i Kenanlılar’ın yurdu olduğu için ‘Yahûdîliğin vatanı’ şeklinde adlandıran meşhur tarihçi Wells bunlardandır. Bu durum, Yahûdîler tarafından yazılan eserlerin çok eskiden beri araştırmacı ve yazarların düşüncelerine ne nedenli etki ettiğini, dolayısıyla 2500 yıldan daha uzunca bir süre insanların kulaktan kulağa aktararak tevarüs ettikleri kavramları değiştirmenin ne kadar zor olduğunu göstermektedir. Halen de bu yanlış kavramlar etkinliğini muhafaza etmektedir.

<sup>2</sup> Rafideyn veya Rafidan: Dicle ile Fırat arasında kalan bölgeye verilen isim. Eskiden Kufe ile Basra arasına da Rafidan denilirdi. (çev.)

Bu konuyla uğraşmaya beni sevk eden bir diğer sebep de, asırlardan beri ve günümüzde dahi Doğu ile Batı, Sami Araplar’la gayr-ı Sami halklar arasındaki çatışmadır. Haçlı Seferleri’yle birlikte Filistin’de kendini gösteren bu kadim çatışma, burada, Arap dünyasının kalbinde İsrail sömürgeciliğin ekilmesiyle sonuçlanmıştır. Bu çatışmanın başlangıcı çok eskilere dayanır. Sami olmayan Sümerler, tarihin başlangıcından beri Güney Irak’a yerleşmiş, insanlık tarihinde ilk medeniyeti kurmuşlardır. Sümerler’in kuzey komşuları, ülkelerini tahrip eden kuraklıktan sonra Arap Yarımadası’ndan muhaceret eden Sami Akkadlar’dı. Akkadlar, Sümer medeniyeti, kültürü ve

dininden pek çok şeyi ödünç almışlardır. Zaten medeniyetler tarih boyunca birbirlerinden dinî, kültürel ve sosyal unsurları alıp özümsemişlerdir.

Sözünü ettiğimiz çatışma, Arap Yarımadası'ndan muhaceret eden Sami Akkadlar'la gayr-ı Sami Sümerler arasında birkaç asır devam etmiş; iki taraf arasındaki temas ve sürtüşmeler Akkadlar'ın zaferiyle sonuçlanmış ve böylece Sami tarihinde ilk imparatorluk oluşmuştur. Onu, meşhur kanun yapıcı Kral Hammurabi'yi yetiştiren Babil İmparatorluğu, onu da Asurî ve Keldânî imparatorlukları takip etmiştir.

Sözünü ettiğimiz Doğu-Batı çatışması, günümüzde de açık ve gizli olarak devam etmektedir. Batı, bize karşı Avrupa sömürgecilik hareketini düzenlemiş; İsrail, Arap halklarının bağına bir diken gibi saplanmış, hâlâ endişe verici, sonsuz bir boşlukta dönüp duran Filistin meselesini ortaya çıkarmıştır. Eski Irak medeniyetleri tarihini, bu medeniyetlerdeki sulama ve ziraat meselelerini incelerken, Sami Araplar'ın tarihinin, yine Arap halklarının çocukları tarafından, fakat sömürgecilik ve kavmiyetçilik duygusuna kapılmadan, yeni arkeolojik bulguların ışığında tekrar yazılması gerektiği kanaatine vardım. Dünyanın bütün ülkeleri kendi tarihlerini kendileri yazarlar; ama ne işse, Arap halkları, tarihlerini yabancı sömürgecilerin kişisel meyillerine ve siyasî tandanslarına göre istedikleri gibi yazmalarına seyirci kalmışlardır.

Bilindiği gibi Yahûdîler, tarihlerini Babil'de esaret altında yaşadıkları bir sırada kaleme almış; kendi aralarındaki siyasî ve dinî sürtüşmelerle kişisel eğilimleri bu tarih yazımcılığında yönlendirici bir rol oynamıştır. Dolayısıyla onu bir başkasının tarihî kaynaklar ve arkeolojik bulgular ışığında yeniden yazması gerekiyordu.

Bu fikir çatışmasının sonucu olarak, bir yandan Sami Arap medeniyet tarihiyle, bu medeniyetin doğmasında Arap Yarımadası'nın oynadığı rolü, diğer yandansa yeni arkeolojik bulgular ışığında ortaya çıkan tarihî gerçeklere dayanarak kadim Yahûdî tarihini ele aldığım "Tarihte Araplar ve Yahûdîler" adlı bu eser meydana gelmiştir.

Yine aynı görüşten yola çıkarak, bilim adamı A. Toynbee, 1977 yılında Bağdat'ta düzenlenen konferansta, Arap halkları tarihinin objektif bir ruh ve bilimsel bir metotla yazılması gerektiğini belirtmiştir. Bu konferans, "Arap tarihçiler, Arap halkları tarihinin objektif bir ruh ve bilimsel bir metotla yazılması gerektiğini belirtiyorlar" sloganıyla düzenlenmişti. Bu arzunun, tarihî bir hizmet olarak gerçekleşmesini temenni ediyoruz.

Elinizdeki bu araştırma, gerçeğin peşinde koşmak, onu nerede nasıl bulduysam almak için ömrümün büyük bir kısmını vererek yaptığım çalışma ve incelemenin sonucudur. Okuyucu, bu kitapta serdedilen görüşleri kabul veya reddetmekte serbesttir. Mühim olan, kendimizi duygu ve eğilimlerden soyutlayarak, bu nazik konuyu bilimsel bir şekilde araştırmak, dilimize pelesenk ettiğimiz gerçeğe ulaşmak için gayret sarf ederken mantık ve akl-ı selimi kendimize rehber edinmektir. Bildiğiniz gibi hadiste de "Müçtehit, doğru hükme varmışsa iki ödül, yanılmışsa bir ödül alır" denilmektedir.

Yahûdî ve Filistin tarihi konusunda pek çok eser yazıldı. Öyle ki, elimizin altında binlerce kitap,

sözlük ve ansiklopedi oluştu. Yahûdî tarihi ve kutsal kitaplarıyla ilgili bu eserleri gözden geçiren okuyucunun zihninde, Yahûdîler'in medeniyetin bânileri, tevhit inancının davetçileri ve dünya kültürünün kurucuları.. oldukları şeklinde bir izlenim oluşur. Bu sahada kitap yazan kişiler iki gruba ayrılırlar. Birinci gruptakiler, din adamları, Tevrat tutkunu Yahûdî ve Hristiyanlardır ki, çoğunluğu bunlar teşkil ederler. İkinci gruptakiler ise, belli kulüplere üye olan bilim adamları ve yazarlardır. Tarihî gerçekleri anlatma vazifesini yüklenmişlerdir, ama bilimin ve gerçeklerin yol göstericileri olmaktan ziyade, farkına varmadan Yahûdî propa-gandistleri haline gelmişlerdir.

Filistin'in eski aslî sakinlerinin tamamının Sami kökenli Araplar olduğu, kuraklık sebebiyle Arap Yarımadası'ndan muhaceret ederek, Peygamber Mûsa ve tabilerinin hayat sahnesinde arz-ı endam etmelerinden en az iki bin yıl önce yeni vatanları “Kenan” diyarında yaşadıkları bilinmektedir. Müsevîler ise, Kenan diyarında görünmelerinden sonra Kenanîler'in dilini, kültür, medeniyet ve geleneklerini almışlardır. Bunlar, son arkeolojik bulguların te'yit ettiği kesin tarihî gerçeklerdir ve ilim adamları tarafından da aşağı yukarı ittifaken kabul edilmiştir. Ne var ki, Arap medeniyet tarihi konusunda kalem oynatan Arap yazarların çoğu, bu konuya sathî olarak değinmişlerdir. Belki de bunun sebebi, çalışmalarına arkeolojik bulguları rehber etmemeleridir. Dolayısıyla onların çalışmaları daha ziyade cahiliye dönemleriyle sınırlı kalmış, Peygamber Mûsa öncesindeki dönemi temsil eden Arap edebiyat tarihi boş geçiştirilmiştir. Yahûdîler ise, hiçbir bilimsel belgeye veya tarihî olguya dayanmadan, bu dönemi Yahûdî tarihinin başlangıcı sayarlar. Yahûdî kaynaklarına ve onlarla ilişkisi konusunda hiçbir araştırma yapmayan yabancı yazarlara dayanan Arap yazarlar da onların bu tezlerini desteklemişlerdir. Arap mücadele adamı ve aynı zamanda meslektaşım olan Prof. Ekrem Zuayter, “İsrail, gerçekleri bizim açıklamaya çalıştığımızdan daha fazla çarpıtmak suretiyle topraklarımızı gasp etti” derken doğruyu söylüyordu.

Yahûdîler, tarihlerini hiç olmadıkları eski devirlere kadar uzatmakla yetinmemiş, aksine yine hiç yaşamadıkları eski dönemlerde İbranice'nin var olduğunu ileri sürerek, Yahûdîliğin M.Ö. XIII. Yüzyılda daha Filistin topraklarına gelmeden önce mevcut bulunduğunu kabul etmişler; Tevrat'ı yazdıkları İbranice'nin Arâmîceden türemiş ve Yahûdîler'in Filistin'e gelişlerinden ancak yedi yüz yıl sonra Ahd-ı Atik dilinin ortaya çıkmış bulunmasına rağmen, ona Biblical Hebrew (Tevrat İbranicesi) adını vermişlerdir. Bizzat Tevrat eski dilin Kenan dili olduğunu itiraf etmesine<sup>3</sup> rağmen, bir çok araştırmacının bu çarpıtılmış tarihî gerçeği benimsemiş olması enteresandır.

<sup>3</sup> Yeşaya, 19:18

“Zohar” efsanelerinden birinde, (Aramiceden iktibas edilen) İbrani alfabesindeki 22 harfin, yaratılıştan yirmi iki nesil önce gökten indiği ve alevli ateşle nakşedildiği kaydedilir. Burada kendiliğinden şöyle bir soru ortaya çıkıyor: Mahlukat daha yaratılmamışken bu harfler kim ve ne için indirilmiştir?

Hukuk uzmanı Henry Cattan, uluslararası alanda çarpıtıcı siyonist propagandanın etkisini şu sözlerle çok güzel dile getirmekteydi: “Filistin meselesinin aslı, yüzlerce yıl boyunca sürdürülen kasıtlı çarpıtmalar, aldatici propaganda ve tersine çevrilmiş kapakların altında zuhur etmiştir.

Hakkaniyetten yana olan ve Birleşmiş Milletler tarafından güvenilir kişiler olarak Filistin konusunu halletmekle görevlendirilen Kanadalı, İsveçli ve Amerikalı gözlemciler, gerçeklerin nasıl çarpıtıldığını görmüş ve dünya kamuoyu önünde Arap görüşünü anlatmanın zorluğunu anlamışlardır.” Aynı yazar, sözlerini şöyle sürdürmekteydi: “Siyonistler, dünyanın birçok ülkesinde enformasyon araçlarına, basın, radyo ve televizyon ağlarına sahipler. Siyonist propagandası, pek çok şekliyle, üstün gücüyle, sınırsız mali kaynaklarıyla ve mükemmel örgütlenmesiyle, her ülkede millî bir birim gibi çalışmaktadır; ancak, dünya için bir tehlike teşkil etmektedir. Çünkü haberleri çarpıtma gücü oldukça yüksektir ve dünya kamuoyunu her hangi bir konuda istediği gibi yönlendirmeye, istediği yöne çekmeye, hakikat, doğruluk ve adaleti bir yana bırakarak İsrail’i destekletmeye muktedirdir.”<sup>4</sup>

<sup>4</sup> Henry Cattan, *Hakikat ve Adalet Işığı Altında Filistin*, s. 149-150.

Tarihî açıdan eski Filistin’in mevcudiyeti bunu bilhassa doğrulamaktadır, ama Arap kütüphanesi, herhangi bir taassuba saplanmadan tarihî gerçekleri ortaya çıkaran bağımsız, dik tutulan kalemle yazılmış herhangi bir bilimsel araştırmadan mahrumdur. Aslında eski Filistin tarihi konusunda yapılacak bilimsel bir araştırmayla bu boşluğun doldurulmasına, tarihî gerçeğin ve üstün Arap kültürünün anlaşılmasına da yardımcı olacaktır.

Bu araştırmada en çok göz önünde bulundurduğum husus, okuyucuya Peygamber Mûsa ve taraftarlarının tarih sahnesine çıkmalarından önceki gerçek eski Filistin tarihini ve tabi ki bu arada kadim Filistin toplumunun oluşmasında Arap medeniyetinin oynadığı rolü anlatmak; ayrıca birçok Arap yazar ve tarihçinin Yahûdî tarihini Ya-hûdîler’in henüz dünya tarih sahnesinde arz-ı endam etmedikleri eski çağlara kadar götürmelerinden doğan bir yanlış tashih etmektir. Bu kitabı yazarken, kendi tahminlerime dayalı şahsî görüş ve hükümler dışında, olabildiğince bilimsel bir metot takip ettim. Yabancı araştırmacıların görüşlerine özel bir yer ayırıp, onların konuyla ilgili inceleme ve arkeolojik bulgularına dayalı fikirlerine işaret ederken, bazen bunların yaygın kavram ve geleneklerle örtüşmeyen görüşler olduğunu bile bile, bunlara, sırf Arap okuyucu kendi hayat tarzı ve Filistin tarihiyle ilgili bir konuda yabancıların ne düşündüğünü bilsin diye yer verdim. Kanaatim odur ki, artık Araplar da çağdaş bilimsel metotlarla hayatî önem arz eden tarihî konuları araştırma ve tartışma mücadelesine başlamalıdır.

M. Ö. 4000 yıllarında Arap Yarımadası’ndan muhaceret ederek Fırat sahillerine gelen Akkadlar, Peygamber Mûsa döneminden en az iki bin beş yüz yıl önce tarih sahnesine çıkmış olmalarına rağmen, bazı araştırmacılar Yahûdî tarihini Irak’taki Akkadlar dönemine irca etmektedirler. Halbuki Mûsa’nın taraftarları olan Yahûdîler, ancak M.Ö. XIII. Yüzyılda yani Akkadlar’dan 2700 yıl sonra zuhur etmişlerdir. Bazı araştırmacılar da, İbrahim aleyhisselamdan yedi yüz yıl sonra ortaya çıkmalarına rağmen Yahûdî tarihini onun döneminden başlatmaktadırlar. Üçüncü bir grup ise, Yahûdî tarihini Sami Arap-lar’ın Bereketli Hilal’e muhacereti dönemine bağlamaktadırlar. Halbuki bu muhaceret, Yahûdîler’in var oluşlarından yaklaşık iki bin yıl önce gerçekleşmiştir. Sözü edilen üç grup araştırmacının bu hatalara düşmelerinin sebebi, Yahûdî tarihini onların var oluşlarından önceki çok eski döneme bağlamayı kolaylaştırmak amacıyla Tevrat yazarlarının kasıtlı olarak görmezlikten



geldikleri kronolojiyi nazar-ı itibare almamalarıdır. Tevrat yazarları okuyucunun zihninde öyle bir bulanıklık meydana getirmişlerdir ki, sonunda okuyucu sözü edilen yüzyılların İbrahim dönemi mi, yoksa Mûsa dönemi mi, yahut Yeşua veya Yahûdî dönemi mi olduğunu karıştırmıştır. Elinizdeki bu araştırmanın en önemli amaçlarından biri de, Arap İbrahim el-Halil çağı ile Mûsa ve Yahûdî çağlarının kesinlikle birbiriyle ilişkisi bulunmayan iki ayrı devir olduğunu izah etmektir. Kaldı ki, Mûsa dönemiyle Yahûdî çağı dönemi de birbirinden ayrı devirlerdir. Dolayısıyla M. Ö. XIII. Yüzyılda Peygamber Mûsa'ya indirilen Tevrat'la, Yahû-dîler'in Mûsa'dan sekiz yüz, İbrahim aleyhisselamdan ise bin beş yüz yıl sonra esaret döneminde yazdıkları ve yalan söyleyerek Mûsa ve İbrahim'e isnat ettikleri Tevrat farklı farklı şeylerdir.

Tevrat, son arkeolojik bulgulardan önce, araştırmacılar tarafından, bilimsel tarih tenkit alanının dışında tutulmasını sağlayan kutsallık iddiasının ötesinde, eski Filistin tarihi ve Yahûdîler'in orada oynadıkları rolün yazımında kadim tarihe ait en eski kaynak olarak kullanılıyordu. Tevrat çağından çok daha önceleri yaşayanların - Sümerler, Akkadlar, Kenanlılar (Fenikeliler), Hattiler, Babilliler, Asurî-ler ve Mısırlılar - şüpheli pek çok konu hakkında arkada bıraktıkları tabletlerin ortaya çıkarılışına kadar, kesin deliller ve belgeler olmadığı için bu durum asırlarca devam etmişti. Bu tabletler, kendisinden onlarca asır önceki uzak geçmişe ait olayları anlatan Tevrat'ın aksine olarak, yazıldıkları çağda vukû bulan olaylara işaret etmektedirler. Bu tabletlerin ancak küçük bir kısmını bulan bilim adamları, onları o dönemdeki insanoğlunun en büyük eserleri olarak değerlendirmektedirler. Bu kaynaklar, bizden önceki araştırmacıların eski tarihî devirlere ait bazı gerçekleri yakalayarak, onları zan ve tahmin alanından makûl ve akl-ı selimin kabul ettiği hükümler haline getirme konusunda mahrum buldukları kesin belge ve bilgilerle takviye etmektedirler.

Bu bulguların bize kazandırdığı en önemli tarihî bilimsel katkılar şunlardır:

1. Bu eski tabletlerde ve Tevrat kitabelerinde zaman sınırlarına işaret edilerek zikredilen şehir ve yerleşim birimlerinin birçoğunun bulunduğu yerlerin belirlenmesi;
2. Olayların tarihlerinin kronolojik sıraya göre doğru olarak tespiti, halkların birbirleriyle olan ilişkilerinin aydınlığa kavuşturulması, oynadıkları rollerin ve özellikle umumi kavimler göçünün, kültür ve dillerinin gelişiminin belirlenmesi;
3. Samilerin, Mûsa peygamberin zuhurundan önce Arap Yarımada'sı'ndan Filistin'e ve Bereketli Hilal bölgesine muhaceret tarihlerinin takibi;
4. Tevrat'ta zikredilen tarihî olayların vukû buluş tarihinin, kronolojik sıraya göre her çağdaki hanedanlar ve savaşlarla kıyaslanarak tespiti;
5. Uzmanlar, Tevrat'ta anlatılan hikaye, efsane ve kanunların bir çoğunun eski bir orijine dayandığı hükmüne ulaşmış; bunların benzerlerinin veya aynısının Yahûdîler'in icat edilmiş bir edebiyatlarının ve kendilerine özgü kültürlerinin bulunmadığını gösteren Sümer, Akkad, Kenan, Babil, Asurî ve Mısır kitabeleri bulunmuş ve bunlara istinaden "Yahûdî kahinlerin, Yahûdî soyunun bânilerinin tarihine uygun düşenleri alıp, işlerine gelmeyenlerin tamamını hiç acımadan sildikleri bu kitabelerden

İbranice MÖ. VII-VI. yüzyıllarda oluşmuştur. Musa ise bebek olarak geldiği firavun sarayında Kıptice konuşarak büyüdü. İbranice de bilmezdi, Aramice de! Bu durumda henüz MÖ. XIII. Yüzyılda Tevrat nasıl olur da Musa'ya bilmediği bir dille gelebilir? Allah, peygamberine bilmediği dille bir kitap göndermiş olabilir mi?

Yahudiler'in tanrısı Yahve, aslında Medyan'da yaşayan Arap kabilesi Kayniler'in büyük tanrısının adıydı.

İbrani veya abiri (habiru) kelimesi kullanıldığında Yahudiler henüz hayatta yoklardı. Dolayısıyla Tevrat'ta İbrahim (a)dan bahsedilirken "İbrani" sıfatının kullanılmasıyla sahralı Arap kabileleri olan "habiru" (göçebe) bozkırlılar kastedilmiştir. Tevrat yazarları, tarihlerini İbrahim peygambere ve torunu Yakub'a (İsrail'e) dayandırarak, İsrail'den yaklaşık 600 yıl sonra ortaya çıkmış olmalarına rağmen, Musa cemaatine İsrail oğulları adını verdiler. Amaçları kökenlerini İbrahim peygambere bağlamak ve bu yüzden İbrahim, Yakub ve Musa'yla hiçbir ilgisi bulunmayan "seçilmiş halk" yalanını uydurdular. Halbuki İbrahim (a) çağıyla Musa çağının birbiriyle ilgisi yoktur. Tevrat yazarları kronolojiyi bilerek görmezlikten gelmişlerdir. Çünkü İbrahim peygamberle Musa arasında 600, Yahudiler'le İbrahim arasındaki zaman dilimi ise 1300 yıldır.

Kur'an'da sözü edilen İsrail oğulları ile şu anki Yahudiler ayrı ayrı halklardır.

Gerçek Samiler Araplar'dır. Yahudiler'in Sami halklarla bir ilgileri yoktur. Sanıldığı gibi Araplar'la Yahudiler "amcaoğulları" değildir.

Bu kitabı okuyunca, bugüne kadar çarpıtılmış bir tarih okuduğunuzu anlayacaksınız.